

ת"פ 57576/11/18 - ישראל יהושע, סגולה לישראל - ניהול וקידום פרויקטים בע"ג נגד מ, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 57576-11-18 מדינת ישראל נ' יהושע ואח'

לפני כבוד השופט ציון קאפח
העותרים
המשיבה
1. ישראל יהושע
2. סגולה לישראל - ניהול וקידום פרויקטים בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד קוסטליץ וסטשבק
נגד
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אחרק ואבן חן

החלטה

עתירה לגילוי ראיה לפי סעיף 45(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

נגד העותרים הוגש כתב אישום המונה 3 אישומים כדלקמן:

אישום ראשון-תיווך בשוחד עבירה לפי סעיף 295(א) לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

הלבנת הון -עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון(ריבוי עבירות).

שימוש במרמה ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס-עבירה לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה (ריבוי עבירות).

אישום שני - לקיחת שוחד עבירה לפי סעיף 290 לחוק העונשין בצירוף סעיף 34 ב לחוק.

שידול להלבנת הון -עבירה לפי סעיף 3 (א) לחוק איסור הלבנת הון בצירוף סעיף 30 וסעיף 23(א)(2) לחוק העונשין.

אישום שלישי- ניסיון לתיווך בשוחד עבירה לפי סעיף 295(א) בצירוף סעיפים 25 ו 34 לחוק העונשין.

במסגרת הגשת כתב האישום הוצאו 2 תעודות חיסיון, מיום 22.11.18 ומיום 17.4.19.

הראיות אשר הוגדרו כחסויות נמנות ברשימת חומר החקירה, אך לא הועברו לידי ב"כ העותרים.

מכאן העתירה אשר בפניי.

בטיעוני בכתב ובעל פה גרס ב"כ העותרים כי החומר החסוי נחוץ להוכחת חפות העותרים והוא עדיף מהאינטרס הציבורי שלא לגלותו. לשיטתו, בחומר החסוי אצור מידע רב הנוגע לראש המועצה האזורית, לשעבר, מוצי דהמן אשר שימש כסוכן משטרה ולעת הזאת הינו עד מדינה. לדברי הסניגור, האישומים הראשון והשני נוגעים לדהמן אשר הינו העד המרכזי ומשכך, לסוגיית מהימנותו, חשיבות רבה.

דין והכרעה

חיסיון ראייה משום האינטרס הציבורי של ביטחון המדינה או ביטחון הציבור, הינו חריג לכלל המחייב את התביעה למסור לעיון הנאשם וסניגורו את כל הראיות הנוגעות לאישום.

סעיף 45(א) לפקודת הראיות קובע כדלקמן:

"45. (א) אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדן בדבר, על-פי עתירת בעל דין העותר גילוי הראייה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה, ובהליך פלילי - כי הראייה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על הענין שיש לא לגלותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם".

סעיף 46 לפקודת הראיות מוסיף כללים באשר לדיון בעתירה לגילוי ראייה חסויה ומונה שיקולים שיש לשקול בדרך לקבלת ההחלטה, כדלקמן:

"46. (א) הדיון בעתירה לגילוי ראייה לפי סעיפים 44 או 45 יהיה בדלתיים סגורות; לשם החלטה בעתירה רשאי השופט של בית המשפט העליון או בית המשפט, לפי הענין, לדרוש שהראייה או תכנה יובאו לידיעתו, ורשאי הוא לקבל הסברים מהיועץ המשפטי לממשלה או מנציגו ומנציג המשרד הממשלתי הנוגע בדבר, אף בהעדר יתר בעלי הדין.
(א1) בהחלטה כאמור בסעיף קטן (א) ישקול בית המשפט, בין השאר, את הקשר שבין החומר החסוי לגדר המחלוקת בין בעלי הדין, בשים לב לגרסת ההגנה, את הקשר שבין החומר החסוי לראיות הגלויות וחומר חסוי אחר בתיק, ואת קבילות החומר החסוי ומשקלו הצפוי אם יוגש כראייה במשפט, ורשאי הוא לקבל הסברים מהעותר אף בהעדר שאר בעלי הדין; לא יתיר בית משפט גילוי של ראייה חסויה, אלא לאחר שניתנה לתובע אפשרות

להתייחס לטענות שנטענו שלא בפניו".

באשר למבחן לגילוי ראייה החוסה תחת תעודת חיסיון, בהתאם להוראת החוק האמורה, סוכמה ההלכה בבש"פ 4873/17 יפה נ' שר הביטחון ואח' [פורסם בנבו] (6.7.17) כדלקמן:

"הסיפא, המודגשת בציטוט דלעיל, הוספה אך לאחרונה, בנוסח זהה בסעיפים 44 ו-45, במסגרת, וזאת במסגרת תיקון רחב לפקודת הראיות ולחסד"פ בנושא חומר מודיעיני (חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 75, התשע"ו-2016, ס"ח התשע"ו 1140). תוספת זו היא למעשה הבהרה וקונקרטיזציה, בנוגע להליך פלילי, של המבחן הכללי, המופשט יותר, הקבוע בסעיפים אלה לגבי חשיפת חומר חסוי: "כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה".

בהתאם לתיקון, מקום שהראיה החסויה "חיונית להגנת הנאשם", אזי הכף נוטה לטובת חשיפת המידע החסוי. מקום שבית המשפט מורה על חשיפת ראייה חסויה בשל היותה חיונית להגנתו של הנאשם, על התביעה לבחור בין חשיפת הראיה לבין ביטול ההליך הפלילי כדי להימנע מחשיפת הראיה הכרוכה בפגיעה באינטרס חיוני ... לעומת זאת, מקום שהראיה עשויה "להועיל" להגנת הנאשם, אך אינה בגדר ראייה "חיונית" להגנתו, יש לערוך איזון בין מידת התועלת להגנת הנאשם לבין עוצמת האינטרס הציבורי המוגן על ידי תעודת החיסיון. מהי ראייה "חיונית להגנת הנאשם"? על כך עמד בית משפט זה לא פעם בפסיקתו. כך למשל נאמר בענין פלוני הנזכר לעיל:

"המבחן לחיוניותה של ראייה להגנתו של נאשם הוא אם יש בה 'פוטנציאל מזכה', קרי, אם הראייה עשויה לעורר ספק סביר באשמתו" (ההדגשות שלי-צ.ק.).

לאחר שמיעת טענות ב"כ העותרים ניהלתי דיון במעמד צד אחד בו נכחו קצין מודיעין, 2 קצינות חקירות ובאי כח המשיבה. הדיון תועד בפרוטוקול חיצוני.

בחנתי במשך שעה ארוכה את כל המסמכים הדרושים להחלטה זו. המסמכים נחלקו למספר סוגים:

אלה החסויים באופן מוחלט, אלה אשר ניתנה לגביהם פראפרזה ואלה אשר הושחרו בחלקם. אחר בחינת כל אלה באופן מדוקדק מצאתי כי אינם חיונים להגנת העותרים ואין בהם כדי להועיל להם, למעט **מסמך ז/14 אשר החומר הגולמי המפורט בו לא הוצג בפניו**. ב"כ המשיבה התחייבו להציג בפניי חומר זה בימים הקרובים.

לאור המתווה הנורמטיבי שסקרתי לעיל אני רואה לדחות העתירה בכפוף להערתי לעיל.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

הפרוטוקול החיצוני מופקד בכספת בית המשפט.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשע"ט, 19 יוני 2019, בהעדר הצדדים.